

Men disse Bestemmelser bleve da forkastede med meget stor Majoritet, og det forekommer under disse Omstændigheder Udvalget at være noget anomalt at tilstaae Folk en Pension, der udtrykkelig ere blevene antagne paa det Vilkaar, at de ikke skulde have Pension. Dette maae vi ganske vist fastholde, og jeg troer heller ikke, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgfreds (Ville) havde Ret, naar han meente, at det var en Skuffelse at antage, at disse Mænd vilde være istand til at bryde sig en Bane. Det troer jeg for de Flestes Vedkommende fuldkommen vel er muligt; de ere i den kraftigste Levealder og mange af dem endog i den yngre Manddomsalder, og jeg seer derfor ikke noget Umuligt deri. At de ikke just kunne bane sig en ny Levevei ved Hjælp af de 7 til 900 Rd. er vist; men derimod vil dette være en nyttig Hjælp, indtil de kunne komme i Wei, og under alle Omstændigheder troer jeg virkelig, at, hvis det ikke skulde kunne lykkes dem at komme i en anden Livsstilling, vilde det, Regjeringsudkastet hder dem, være at betragte som saa godt som Intet. — Jeg vil nu tillade mig et Par Ord ligeoverfor det ærede Medlem, som danner Mindretallet. Det ærede Medlem henviste til, at det, han foreslaaer, er i bedste Overensstemmelse med, hvad der blev tilstaaet ved Loven af 11te Mai 1866; men derved maa man erindre, hvad jeg ogsaa troer er blevet fremhævet, at det dengang var et Tilskud til en Pension, som gaves, her derimod er der Tale om et Tilskud til ingen Pension, og det, som kunde være tilstrækkeligt som Tilskud til en Pension, kan naturligtvis ikke være tilstrækkeligt som eneste Understøttelse, som Tilskud til Intet. Og naar det ærede Medlem dernæst udtalte, at der ikke var Noget om dette. Krav paa Udfigt til Ansættelse i Civiletaten, idet han sagde, at Loven af 1852 ikke med et Ord omtaler det, maa jeg bemærke, at det er vel rigtigt, at den Paragraph, der handler om deres Stilling, ikke indeholder dette, men det er desuagtet min Overbeviisning, at man er gaaet ud fra, at de havde et saadant Krav, ligesom jeg ogsaa i Slutningen af § 2, der iøvrigt handler om andre Reserveofficerer, troer at kunne paavise, at der findes Udtryk, der thde paa, at de egentlig have en saadan

Afgang til Ansættelse. Under alle Omstændigheder maa jeg fremhæve, at det, at deres Stilling i den administrative Praxis betragtes som ligeberettiget med Andres, maa i den Henseende være Nok. Naar det ærede Medlem dernæst sagde, at Loven henviste selv til Muligheden af, at man ikke længer havde Brug for deres Tjeneste, og for dette Tilfælde bestemte, at de skulde affædiges med et Aars Gage, saa er det ganske vist, at Loven henviiser til denne Mulighed; men, betragter man Forholdene, som de virkelig naturligt opfattes af disse Folk, og som de utvivlsomt vilde have slillet sig, hvis ikke disse særlige Forhold vare komne imellem, da vare de saadanne, at de havde Grund til at antage, at man vilde have Brug for deres Tjeneste saalænge, som de vare istand til at hde denne Tjeneste. Naar det ærede Medlem endelig henviste til, at man let vilde udsætte sig for at begaae Uret imod dem, der vare blevene affædigede imellem 1852 og Fredslutningen, idet han sagde, at de vare efter hans Overbeviisning ligesaa fuldt kvalificerede til at forblive i deres Stilling som de, der nu bleve affædigede 1865, saa er det jo aabenbart, at den Forudsætning, hvorfra det ærede Medlem gaaer ud, nemlig, at de vare ligesaa fuldt kvalificerede til at blive i deres Stilling, maa Regjeringen ikke have deelt, og vi maae altsaa gaae ud fra, at den ikke er rigtig. Vi maae gaae ud fra, at det er de Mænd, som Regjeringen kunde undvære, den dengang affædigede, og at man altsaa ikke begaaer nogen Uret ligeoverfor dem ved at tilstaae disse Pension. Hvad det ærede Medlem forøvrigt bemærkede, at de heromhandlede Officerer skulde have været saa særlig gunstigt stillede, da er dette allerede imøbegaaet af andre ærede Talere, saa jeg skal ikke udtale mig derom, men blot fremdeles anbefale det ærede Thing at vedtage Fleertallets Indstillinger.

Sylv. Jørgensen: Maa jeg endnu tillade mig at httre et Par Ord. Det almindelige Indtryk, jeg faaer af nærværende Behandling, er, at man vil fortsætte den Betragtning, der siger omtrent som saa: Uagtet en Mands Stilling, hvad Lønnings- og Pensionsvæsenet angaaer, er bestemt ved en allerede givne Lov,